

линиъ въ 1777. Синъ на бѣденъ шивачъ, Л. съ дарбата си и прилежанieto си въ наукитѣ се сдобилъ съ много приятели, които му помогнали да добие добро образование. Той пръвъ положилъ нааучна основа за измѣрване яркостта на свѣтлината, въ своята *Фотометрия* (1760), и открилъ тесорията на говорливата тржба. Въ 1764 Фридрихъ Велики го поовикалъ въ Берлинъ и го направилъ членъ на архитектурния съвѣтъ и такъвъ на академията на наукитѣ. Л. издалъ много съчинения по философията и аналитическата логика, *Novum organum* и др. Отъ другитѣ му трудове, най-заблѣжителни сж неговитѣ *Космологически писма за устройството на вселенната* и прѣписката му съ Канта.

Ламене (*Хюг* де). Французски поолитико-религиозенъ писателъ, род. въ Сень-Мало въ 1782, умр. въ Парижъ въ 1854. Билъ повечеето самоукъ и първенъ учителъ по математиката въ родното си мѣсто. Първото му съчинение, *За състоянието на Црквата въ Франция пръзъ XIX-и вѣкъ* (11808), било насочено среца материалистическата философия и откривало у автора силно религиозно настроение. Слѣдъ нѣколко години, откакъ се училъ въ семинарията на Сень-Сюписъ и станжлъ свещеникъ, той обнародвалъ най-прочутото си съчинение, *Огнитъ върху равнодушието въ религията* (1816), въ което съ обширна ученостъ поддържалъ необходимостта отъ безпрѣкословно поодчинение на авторитетитѣ въ религиознитѣ работи. Въсхитенъ отъ това съчинение, папа Лъвъ XIII кроилъ да произведе Л. кардиналъ. Ала тоя кроежъ отпослѣ

билъ изоставенъ. Л-тѣ политически възгледи, изказвани печатно, били много либерални. Слѣдъ революцията въ 1830, Л. основалъ вѣст. *Г'Авенір* (Бжджцето) и зашищавалъ върховната власт на народа, ако и да продължавалъ да се числи къмъ церковната партия. Ученията на тоя вѣстникъ върху раздѣлението на црквата и държавата и други обществени въпроси обидили много церковнитѣ власти. Папа Григорий XVI осждилъ тия идеи, въ 1832; и Л., отъ покорностъ къмъ папското осжждение, спрѣлъ вѣстника си; нъ отъ тая дата мнѣнията му прѣтърпѣли едно бързо промѣнение, и въ едно съчинение, което обнародвалъ въ 1834, и което добило тутакси беспримѣрна популярностъ въ Франция, *Думи на единъ въружикъ* (*Paroles d'un Croquant*), прогласилъ пълния и непримирения си разривъ съ црквата, на която отдавна билъ поборникътъ. Книгата тутакси се осждала въ Римъ; нъ тя минжала въ Франция прѣзъ нѣколко издания, и се прѣвела токо-речи на всичкитѣ европейски езици; и отговорътъ на автора ѝ на папското осжждение билъ още по-силно настѣпателенъ въ съчинението *Римски работи* (*Affaires de Rome*). Съ характеристичната си буйностъ Л. сега се хвърлилъ въ обятията на противната партия. По-нататъшнитѣ му трудове, *Книгата на Народа* (1837), *По религията* (1841), *Пжтеводителътъ* (1844), *Гласъ отъ Затвора* (1846) били нови проповѣди на най-крайни демократически учения. Прѣвратътъ въ религознитѣ му чувства билъ еднакво рѣшителенъ и пълненъ; той не само прѣстанжлъ да е римокатоликъ, а дори и вѣ-